

Faruk Habiboğlu

YALNIZ BİR ADAMIN TERENCEMÜ

Merhaba.

Siz beni tanımazsınız, adımın hiçbir önemi yok.

Ben şiir biriktirim her gece. Kendi başıma oturur dururum gün ağarana kadar. Aklıma geldikçe dizeler, oturur şiirimi dokurum.

Bilir misiniz en çok kendime şiir yazarım. Evet kendime, kendi kendime şiir yazarım. Yani dertleşirim kendimle. Bir nevi içimi içime dökerim.

Hani insanın kendi kendisiyle konuşması gibi bir şey. İnsan kendi kendisiyle konuşur mu? Konuşur. Hem de nasıl konuşur!

Küçük bir evde yaşıyorum. Her gece sabaha kadar, dört duvar, karşılıklı söyleşir dururuz. Evet ben şiir okurum ve duvarlar dinler beni, duvarlar! Sabaha kadar tütünle hemhal. Tütün ve şiir...

Ben yalnız bir adamım. Daha doğrusu yüreğimde hep yalnızlığı hissederim. İçim yalnızlık koğuşu. Ve çocuklarımdan uzaktayım...

Çoğu zaman gün ağarana kadar sürer bu halim. Çok denedim; bazen gecenin bir yarısında, uyumak üzere yatağa attığımda kendimi, bir süre sonra apansız hafakanlar basar beni! Bin bir korku girdabına düşer bedenim, çırpınır çırpınır dururum. Bu yaşa gelmiş adam korkar mı? Korkar. Hem de öyle bir korkar ki! O yüzden uyumak istemem; ancak gün ağardıktan sonra, güneş doğduktan sonra, belki bir nebze dinlenmek maksadıyla uykuya dalabiliyorum.

Siz yatağa uzandığınızda yastığınız sert bir kaya, siyah bir taş olmasının ne demek olduğunu bilir misiniz? Yorganın dikenden bir örtü olması. Evet işte öyle.

Niye uyumam? Çünkü uyuyamam. İstesem de uyuyamam. Aklımda sürekli bir düşünce döngüsü. Düşünceler birbirini kovalayan yarış atları gibi beynimde. Aklım, sabaha kadar sanki bir hipodrom. Düşünürüm, düşünür dururum. En çok da o eski günleri, en çok da çocuklarımı.

Evet çocuklarım.

Tanrım Küçük oğlum babasız mı büyüyecek? Küçük oğlumun bıyıklarının terlediğini ben göremeyecek miyim?

Nasıl bir kader, nasıl bir yazgıdır bu Tanrım? Yıllar sonra, 50 yaşımdan sonra memleketimi bırakıp bu gurbet ele geldiğimden beri yalnızım,

yapayalnızım. Evet yalnızım bir başımayım tek başımayım, yek başımayım.
Sadece şiirler benimle hemhal.

Ahvalim pusulasız, rotasını yitirmiş bir gemi. Okyanusun ortasında sürüklenen bir eski tekne gibi. Bu halim daha ne kadar sürecek, nice dem sürecek bu durumum, bilemiyorum. Bu yalnız günlerim, bu sabaha dek süren işkencelerim, ne kadar sürecek? Bilemiyorum. Kim bilir, belki de bu gurbet ellerde öleceğim!

Belki bu kentin sahipsizler mezarlığına gömecekler beni.

Belki cenaze törenime katılacak 4 adam bile olmayacak!

Ne bileyim?

Hani diyor ya türkü de "Gurbette ömrüm geçecek. Bir Daracık yerim de yok". Aynı beni anlatıyor, aynı beni. Kalkıp her cigara içtiğimde, bütün umutlarımın duman duman uçup gittiğini görüyorum. Tütünle beraber içim yanıyor, ömrüm yanıyor, yüreğim yanıyor. Ben yanıyorum içten içe. Sabaha dek yanıp kül oluyorum!

Sonra yeniden bir şiir oluyorum. Fuzuli mısralar dökülüyor dilimden. Şiir okuyorum beyaz duvarlara ve boş odaya ve taş yastığa. Hüzün dokuyorum.

Aslında kimse dinlemiyor beni, biliyorum. Ama olsun, bir ses oluyorum. Bir çılgılık oluyor nefesim.

Mevsimler geçiyor. Sonbaharın son günleri. Kara kış yakın. Farkındayım,
kesif karlar yağacak yüređime. Zemheri çökecek gözlerime.

Öyle işte.

Neyleyim?

Mehmet Faruk Habiboğlu

Şair, yazar.

